

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/24/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720010417
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8720010417.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Petra Farkaša, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.07.2022, v trestnej veci proti obžalovanému A. W., pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného a o odvolaní krajského prokurátora, proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/33/2020 zo dňa 14.06.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovaného A. W.
z a m i e t a.

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie krajského prokurátora z a m i e t a

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/33/2020 zo dňa 14.06.2021, bol obžalovaný A. W., nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom A., Z. P. uznaný vinným zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- ako konateľ spoločnosti SK - P. Z. s.r.o., do dňa 28.03.2012 so sídlom A., W. H. XXX/XX, IČO XX XXX XXX, ktorý podľa § 135 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka a podľa § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka a spoločenských zmlúv obchodnej spoločnosti mal povinnosť vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou, v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých spoločníkov, v úmysle skrátit daň a túto neodviesť do štátneho rozpočtu si

v 1. štvrtroku 2010 nezaúčtoval do evidencie DPH dve odberateľské faktúry a následne v podanom daňovom priznaní DPH za zdaňovacie obdobie 1. štvrtrok 2010 podanom na Daňovom úrade Poprad dňa 23.04.2010, neoprávnene nepriznal daň na výstupe zo zatajených odberateľských faktúr vystavených pre odberateľa spol. Y. & Y. Z. s.r.o., G. č. XXX, IČO XXXXXXXX a to na základe faktúry č. 20101102 zo dňa 11.02.2010 na sumu DPH vo výške 9.494,72 Eur a faktúry č. 20101105 zo dňa 08.03.2010 na sumu DPH vo výške 39.915,97 Eur, obe na dodávku oceľových konštrukcií, čím takto za uvedené zdaňovacie obdobie 1. štvrtrok 2010 neoprávnene ponížil daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty v celkovej výške 49.410,69 Eur a v tejto výške aj skrátit daň z pridanej hodnoty, ktorá tým nebola odvedená do štátneho rozpočtu SR,

v 4. štvrtroku 2010 nezaúčtoval do evidencie DPH päť odberateľských faktúr a následne v podanom daňovom priznaní DPH za zdaňovacie obdobie 4. štvrtrok 2010 podanom na Daňovom úrade Poprad dňa 24.01.2011, neoprávnene nepriznal daň na výstupe zo zatajených odberateľských faktúr vystavených pre odberateľa spol. Z. H. s.r.o., C. XX, H., IČO XXXXXXXX a to na základe faktúry č. 001/2010 zo dňa 10.12.2010 na sumu DPH vo výške 4.281,61 Eur, faktúry č. 002/2010 zo dňa 13.12.2010 na sumu DPH vo výške 2.477,31 Eur, faktúry č. 003/2010 zo dňa 14.12.2010 na sumu DPH vo výške 5.610,20 Eur, faktúry č. 004/2010 zo dňa 15.12.2010 na sumu DPH vo výške 2.745,60 Eur a

faktúry č. 005/2010 zo dňa 20.12.2010 na sumu DPH vo výške 10.225,82 Eur, všetky faktúry za dodávku slnečnice, čím takto za uvedené zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2010 neoprávnene nepriznal daň na výstupe v celkovej výške 25.340,51 Eur a zároveň úmyselne neuviedol v daňovom priznaní DPH za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2010 intrakomunitárne nadobudnutie tovaru (slnečnice) v tuzemsku z iného členského štátu a to od dodávateľa O. s.r.o., A. XXX/X, N., DIČ Y v celkovej výške 150.013,52 Eur, čím takto nezaplatil DPH z takto nadobudnutého tovaru v tuzemsku z iného členského štátu, čo mu vyplývalo zo zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH a takto neoprávnene nepriznal a nezaplatil DPH v celkovej výške 28.502,57 Eur, čím celkovo za 4. štvrťrok 2010 ponížil daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty vo výške 53.843,08 Eur a v tejto výške aj skrátil daň z pridanej hodnoty, ktorá tým nebola odvedená do štátneho rozpočtu SR,

za zdaňovacie obdobie 1. štvrťrok 2011 neuviedol v daňovom priznaní DPH podanom na Daňovom úrade Poprad dňa 26.04.2011 intrakomunitárne nadobudnutie tovaru (slnečnice, repky olejnej, kukurice) v tuzemsku z iného členského štátu od dodávateľa O. s.r.o., A. XXX/X, N., DIČ Y v celkovej výške 803.100,40 Eur, čím takto nezaplatil DPH z takto nadobudnutého tovaru v tuzemsku z iného členského štátu, čo mu vyplývalo zo zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH a takto neoprávnene nepriznal a nezaplatil DPH v celkovej výške 160.620,08 Eur, a zároveň v úmysle skrátiť daň a túto neodviesť do štátneho rozpočtu, zaevidoval do evidencie DPH účtovníctva spoločnosti Z.-P. Z. s.r.o. za 1. štvrťrok 2011, fiktívne dodávateľské faktúry, z ktorých si v podanom daňovom priznaní k DPH za 1. štvrťrok 2011, uplatnil neoprávnene odpočet dane na vstupe zo zdaniteľného plnenia ktoré nebolo uskutočnené a to z fiktívnych dodávateľských faktúr č. 1000/11 zo dňa 20.01.2011 na sumu DPH vo výške 46.448,68 Eur, č. 2000/11 zo dňa 26.01.2011 na sumu DPH vo výške 29.727,06 Eur, č. 3000/11 zo dňa 01.03.2011 na sumu DPH vo výške 40.692,86 Eur a č. 5000/11 zo dňa 22.04.2011 na sumu DPH vo výške 4.405,96 Eur, všetko vystavených na dodávateľa spol. G. T. s.r.o., A. XX, O., IČO XXXXXXXX, za nákup slnečnice, repky olejnej a kukurice v celkovej výške DPH 121.274,56 Eur a takto si celkovo za uvedené zdaňovacie obdobie neoprávnene uplatnil odpočet dane z pridanej hodnoty na vstupe, zo zdaniteľného plnenia ktoré nebolo uskutočnené spolu vo výške 121.274,56 Eur, čím celkovo za 1. štvrťrok 2011 ponížil daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty vo výške 281.894,64 Eur a v tejto výške aj skrátil daň z pridanej hodnoty, ktorá tým nebola odvedená do štátneho rozpočtu SR,

za zdaňovacie obdobie mesiaca apríl 2011 neuviedol v daňovom priznaní DPH podanom na Daňovom úrade Poprad dňa 25.05.2011 intrakomunitárne nadobudnutie tovaru (slnečnice, repky olejnej) v tuzemsku z iného členského štátu od dodávateľa O. s.r.o., A. XXX/X, N., DIČ Y v celkovej výške 486.785,98 Eur, čím takto nezaplatil DPH z takto nadobudnutého tovaru v tuzemsku z iného členského štátu, čo mu vyplývalo zo zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH a takto neoprávnene nepriznal a nezaplatil DPH v celkovej výške 97.357,20 Eur, a zároveň v úmysle skrátiť daň a túto neodviesť do štátneho rozpočtu, zaevidoval do evidencie DPH účtovníctva spoločnosti Z. s.r.o. za apríl 2011, fiktívnu dodávateľskú faktúru, z ktorej v podanom daňovom priznaní k DPH za apríl 2011, uplatnil neoprávnene odpočet dane na vstupe zo zdaniteľného plnenia, ktoré nebolo uskutočnené a to z fiktívnej dodávateľskej faktúry č. 6000/11 zo dňa 27.04.2011 na sumu DPH vo výške 86.490,20 Eur, vystavenej na dodávateľa spol. G. T. s.r.o., A. XX, O., IČO XXXXXXXX, za nákup slnečnice a repky olejnej a takto si za uvedené zdaňovacie obdobie neoprávnene uplatnil odpočet dane z pridanej hodnoty na vstupe, zo zdaniteľného plnenia ktoré nebolo uskutočnené vo výške 86.490,20 Eur, čím celkovo za apríl 2011 ponížil daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty vo výške 183.847,40 Eur a v tejto výške aj skrátil daň z pridanej hodnoty, ktorá tým nebola odvedená do štátneho rozpočtu SR, čiže za zdaňovacie obdobia 1. štvrťrok 2010, 4. štvrťrok 2010, 1. štvrťrok 2011 a mesiac apríl 2011 ponížil daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty vo výške 568.995,81 Eur a tej istej výške skrátil aj daň z pridanej hodnoty, ktorá tak nebola odvedená do štátneho rozpočtu SR.

Za to mu bol uložený podľa § 276 ods. 4 Tr. zákona, s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 6 Tr. zákona mu bol uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu obchodných spoločností a družstiev na dobu 6 (šesť) rokov.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote, v neprospech obžalovaného, ale len vo výroku o treste podal odvolanie krajský prokurátor. V následne predložennom písomnom odôvodnení svojho odvolania poukazoval na to, že pokiaľ obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 21.09.2020 vyhlásil, že je nevinný a k veci odmietol vypovedať, tak po tom, čo súd vykonal riadne dokazovanie a vykonal všetky zákonné a dostupné dôkazy, tak až na poslednom hlavnom pojednávaní dňa 14.06.2021 sa obžalovaný

rozhodol vypovedať, pričom podľa krajského prokurátora len svoju výpoveď prispôbil vykonanému dokazovaniu, najmä forme predošlých výpovedí bratov M., ktorí odmietli vypovedať, avšak vo svojej výpovedi neuviedol nič, čím by vyvinil svoje konanie, práve naopak, preukázal pohnútku, ktorá ho viedla k protiprávnemu konaniu, o ktorom mal plnú vedomosť. Podľa názoru tohto odvolateľa obžalovaný orgánom činným v trestnom konaní a súdu nijakým spôsobom nenapomáhal pri vyšetrovaní, nepriznal vinu a nijakým spôsobom neodhalil, akým spôsobom a s kým uvedenú trestnú činnosť páchal a v priebehu prípravného konania ani raz neprejavil ľútosť nad svojim konaním. Nakoľko sa obžalovaný počas celého prípravného konania a súdneho konania nepriznal, svoje konanie nikdy neolutoval, podľa názoru krajského prokurátora nebolo na mieste, aby tomuto bol uložený trest odňatia slobody pod zákonom stanovenú hranicu trestnej sadzby v tak výraznej miere, kde rozdiel medzi spodnou hranicou trestnej sadzby (7 rokov) a uloženým trestom (4 roky) je až v dĺžke 3 (tri) roky. Vytýkal okresnému súdu, že pokiaľ použil inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zákona vzhľadom na dobu spáchania skutkov a skutočnosť, že ESLP uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi dobu trvania trestného konania 6 (šesť) rokov ako dobu, pri ktorej môže mať trestné konanie charakter odopretia spravodlivosti, tak podľa judikatúry ESLP v trestnom konaní primeraná lehota začína plynúť od vznesenia obvinenia. Krajský prokurátor poukazoval na to, že v danom prípade došlo k vzneseniu obvinenia dňa 23.08.2017, obžaloba bola podaná dňa 17.06.2020 a okresný súd dňa 14.06.2021 vydal odsudzujúci rozsudok, čím odo dňa vznesenia obvinenia po rozhodnutie súdu uplynula doba necelých 4 rokov a nie viac ako 6 rokov, čo odvolateľ považoval za zjavný nepomer oproti tomu, čo uvádza vo svojej judikatúre ESLP v zmysle odôvodnenia predmetného rozsudku. Uložený trest krajský prokurátor považoval za neprimerane mierny, najmä vzhľadom na mnohosť skutkov páchaných za 4 zdaňovacie obdobia a vzhľadom na rozsah činu, kde uvedeným konaním obžalovaného bola skrátaná daň v rozsahu viac ako pol milióna eur a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a trest zákazu činnosti výkonu funkcie štatutárneho orgánu obchodných spoločností a družstiev na dobu 6 rokov.

Proti tomuto rozsudku, ale proti všetkým jeho výrokom, podal po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní obžalovaný odvolanie, ktoré následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Odvolateľ napádal záver okresného súdu o úmyselnom zavinení obžalovaného s poukazom na úvahy, že obrana obžalovaného neobstojí a z hľadiska jeho trestnoprávnej zodpovednosti je právne irelevantná a že obžalovaný ako jediný konateľ obchodnej spoločnosti Z.P. Z., s.r.o. A. v období od 18.01.2010 do 02.02.2012 si musel byť vedomý svojich zákonných povinností konateľa, ktorý musí vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a nemôže sa pri riadení a riadnom fungovaní spoločnosť spoliehať na iné osoby, ktorým zo zákona takéto povinnosti nepatria a ani patriť nemôžu, pričom obžalovaný si musel byť vedomý, že ako konateľ je povinný zabezpečiť riadne odvádzanie daňových povinností obchodnej spoločnosti Z.-P. Z. s.r.o. A., ktorá sa stala od 01.02.2010 platiteľom DPH. Odkazoval na rozhodnutie uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R13/1984 a najmä pod R25/1968, ktorý pri tomto trestnom čine uvádza, že páchatelom aj spolupáchatelom trestného činu skrátania dane podľa § 276 Tr. zákona môže byť nielen subjekt dane, ale ktokoľvek, kto svojím úmyselným konaním spôsobí, že zákonná daň nebola jemu alebo aj inému subjektu dane vymeraná buď vôbec, alebo nie v zákonnej miere a daň tak bola skrátaná. Subjekt dane a subjekt trestného čin skrátania dane nemusia byť totožné a nemožno preto zamieňať daňovú zodpovednosť (povinnosť zaplatiť daň) a trestnú zodpovednosť za skrátanie dane. U spolupáchatelstva trestného činu skrátania dane a poistného podľa § 276 Tr. zákona je ľahostajné, či subjektom dane boli všetci spolupáchatelia alebo len niektorí z nich, alebo či subjektom dane bola osoba rozdielna od spolupáchatelov. Je tiež ľahostajné, či subjektom dane bol každý spolupáchatel do celej výšky skrátenej dane alebo len do jej časti. Podľa názoru obžalovaného, ak páchatel rozhodne skutočnosť nechce a ani s nimi nie je uzrozumený, nie je tu žiadny vôľový vzťah a pokiaľ by sa zavinenie k niektorej z požadovaných skutočností nevzťahovalo, nie je daná subjektívna stránka trestného činu a preto je vylúčená trestná zodpovednosť páchatela. K problematike zavinenia ako znaku skutkovej podstaty trestného činu odkazoval aj na rozhodnutia publikované pod R 92/1951, R 62/1973, R 5/1951.

Vo vzťahu k skutkovým zisteniam okresného súdu odvolateľ poukazoval na to, že pokiaľ ide o skutky č. 2, 3 a 4 v období IV. štvrťroku 2010, I. štvrťroku 2011 a apríl 2011 - Z. H. s.r.o., O. s.r.o. a G. Z. s.r.o., tak podľa jeho názoru z výpovedí svedkov vyplýva, že všetky obchody, zmluvy, úhrady faktúr, vystavovanie faktúr, disponovanie s finančnými prostriedkami na účte spoločnosti Z.-P. Z. s.r.o. vedenom v OTP banke realizovali iné osoby ako obžalovaný, a to O. M., pričom v niektorých obchodných prípadoch vystupovali ako osoby oprávnené konať za spoločnosť Z.-P. Z. s.r.o. okrem O. M. aj A. Z., resp. iná neznáma osoba. Na tomto mieste obžalovaný odkazoval na výpoveď svedka L.. M. M. zo dňa 22.03.2021, ktorý v období

rokov 2010 až 2011 pôsobil ako konateľ spol. Y., spol. s r.o., N. a bol súčasne aj zamestnancom tejto rodinnej firmy a z jeho výpovede vyplynulo, že za spol. Z.-P. Z. určite nejednal s obžalovaním, jeho meno mu nič nehovorí s tým, že za spol. Z.-P. Z. jednal s mužom s priezviskom M., A., nevedel sa vyjadriť k postaveniu a pozícii svedka M. v spol. Z.-P. Z., nevedel sa síce vyjadriť k postaveniu M. a Z. v tejto obchodnej spoločnosti, no obaja vystupovali ako obchodní partneri, keď zároveň svedok L.. M. uviedol, že nikdy nebol v priestoroch spol. Z.-P. Z. a jedenkrát sa zúčastnil nakládky tovaru niekde na južnom Slovensku za prítomnosti Z. a M., pričom vo veci konkrétnych dodávok tovaru, zmlúv, faktúr, bankových účtov jednal buď Z. alebo M.. Z výpovede svedka L.. U. O., ktorý bol v roku 2010 zamestnanec spoločnosti Z. H. s.r.o., vyplynulo, že obžalovaného tento svedok nepoznal, v III. štvrtroku r. 2010 bol zamestnancom f. Z. H., s.r.o, no nemal žiadne podpisové právo za firmu a len išiel, kam ho poslal konateľ spoločnosti, väčšinou išlo o nákup tovaru - poľnohospodárskych komodít pre spol. Z. H., s.r.o., pričom v tom čase za spol. Z.-P. Z., s.r.o. konal dve osoby, a to A. Z. a O. M.. Svedok uviedol, že s obžalovaným za spol. Z.-P. Z., s.r.o. nikdy nekonal a že stretnutie s A. Z. a O. M. dohodol konateľ spoločnosti Z. H., s.r.o. a že väčšinou za spol. Z.-P. Z., s.r.o. konal O. M.. U svedka L.. M. G. odvolateľ poukazoval na výpoveď zo dňa 14.10.2020, kde tento svedok uvádzal, že bol v rokoch 2010 - 2011 štatutárnym zástupcom Z. H. s.r.o., pričom v tomto období pri obchodoch s poľnohospodárskymi komoditami svedok L.. U. O. sprostredkoval aj obchod so spol. Z.-P. Z., s.r.o., ktorý sa tiež týkal nákupu slnečnic umiestnenej v sklade v W. G. a on osobu F. M. ani O. M. nepoznal, tieto mená mu boli len povedomé a obžalovaného W. videl prvý krát. Pri výpovedi A. Z. zo dňa 18.11.2020, konateľa spoločnosti O., s.r.o. so sídlom N. poukazoval odvolateľ na to, že spol. Z.-P. Z., s.r.o. bola obchodným partnerom svedka v rokoch 2011, resp. 2012, spol. O., s.r.o. so spol. Z.-P. Z., s.r.o. spolupracovala asi 5 až 6 mesiacov, predmetom obchodnej spolupráce bol predaj poľnohospodárskych komodít, za spol. Z.-P. Z., s.r.o. svedok jednal iba s O. M., ktorý bol splnomocnený konateľ v mene spol. Z.-P. Z., s.r.o., počas obchodnej spolupráce medzi obchodnými spoločnosťami sa s O. M. stretával takmer na dennej báze, poznal ho ako konateľa spol. Z.-P. Z., s.r.o., osobu F. M. ako konateľa obchodnej spol. I. so sídlom v A., L. U. O., ktorý zastupoval spol. Z., s.r.o., v ktorej bol konateľom L.. M. G.. Podľa názoru obžalovaného výpovede uvedených svedkov presne popisujú, akým spôsobom prebiehali vyššie uvedené obchody medzi spol. Z.-P. Z. s.r.o. a spoločnosťami Y., spol. s r.o., N., Z. H., s.r.o. a O., s.r.o. (skutky 2., 3. a 4.), pričom obžalovaný A. W. ich ako štatutár spoločnosti nerealizoval, ale v mene spol. Z.-P. Z., s.r.o. vystupoval O. M., eventúálne spolu s A. Z.. Obžalovaný dodal, že on o týchto obchodoch nemal žiadnu vedomosť, keďže aj finančné úhrady, ktoré boli realizované z týchto obchodov boli uskutočňované v peňažnom ústave OTP banka, ktorý síce zriadil obžalovaný ako štatutár spoločnosti, avšak výlučne pre potreby O. M., ktorý bol súčasne osobou oprávnenou disponovať s predmetným účtom a ktorý mal k predmetnému účtu zriadenú GRID kartu, oprávnenie využívať internetbanking a taktiež disponoval platobnou kartou k tomuto účtu a aj z výpisov z účtu Z.-P. Z. s.r.o. vyplýva, že všetky úhrady, výbery, ako aj ostatné účtovné operácie vykonával O. M.. Obžalovaný vytkol okresnému súdu, že sa podľa jeho názoru v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal, na základe čoho má byť nesporné preukázané úmyselné konanie obžalovaného a absentovalo, akým spôsobom sa prvostupňový súd vysporiadal s dôkaznou situáciou, ktorú popísal vyššie a nevysporiadal sa s dôkazmi, ktoré podľa jeho názoru jednoznačne svedčia v prospech obžalovaného, resp. z akého dôvodu ich prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil a podľa názoru obžalovaného. Podľa obžalovaného mal súd prvého stupňa použiť zásadu in dubio pro reo, pričom poukazujúc na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/28/2014-540 zo dňa 13.11.2014 dodal, že ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Odkazoval aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 13.09.2001, sp. zn. 4Tz/172/2001. Svoje hodnotenie dôkazov obžalovaný uzavrel, že podľa jeho názoru v priebehu celého konania nebolo preukázané jeho úmyselné zavinenie a síce ako štatutár spoločnosti s ručením obmedzeným konal v rozpore s ustanoveniami § 135 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka a § 135a Obchodného zákonníka, no to podľa neho automaticky nezakladá jeho trestnoprávnu zodpovednosť vo vzťahu k skráteniu dane a poisťného podľa § 278 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona.

Pre prípad, že by bol uznaný vinným zo skutkov, ktoré sú mu kladené v obžalobe Krajskej prokuratúry Prešov, poukázal na samotnú mieru participácie obžalovaného na trestnej činnosti uznajúc za nesporné, že ako konateľ obchodnej spoločnosti Z. - P. Z. s.r.o. s oprávnením konať v mene spoločnosti samostatne, vystupujúc v mene obchodnej spoločnosti ako osoba zodpovedná o.i. aj za riadne odvádzanie daňových povinností, mal si byť vedomý svojej povinnosti vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou v súlade s ustanoveniami Zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, no malo by byť zohľadnené, že nezaúčtovanie dvoch odberateľských faktúr do evidencie DPH v I. štvrtroku 2010 (Y. & Y. Z. s.r.o.), nezaúčtovanie piatich odberateľských faktúr do

evidencie DPH v IV. štvrtroku 2010 (Z. H. s.r.o.), neuvedenie intrakomunitámeho nadobudnutia tovaru (slnečnice) v tuzemsku z iného členského štátu a následné nezaplatenie DPH z takto nadobudnutého tovaru z iného členského štátu za 2. štvrtrok 2010 (O. s.r.o.), neuvedenie intrakomunitámeho nadobudnutia tovaru (slnečnice, repka olejná, kukurica) v tuzemsku z iného členského štátu a následné nezaplatenie DPH z takto nadobudnutého tovaru z iného členského štátu za 1. štvrtrok 2011 (O. s.r.o.), zaevidovanie do evidencie DPH účtovníctva spoločnosti Z.-P. Z. s.r.o. za I. štvrtrok 2011 fiktívne dodávateľské faktúry (G. T. s.r.o.), neuvedenie intrakomunitámeho nadobudnutia tovaru (slnečnice, repka olejná) v tuzemsku z iného členského štátu a následné nezaplatenie DPH z takto nadobudnutého tovaru z iného členského štátu za apríl 2011 (O. s.r.o.), zaevidovanie do evidencie DPH účtovníctva spoločnosti Z.-P. Z. s.r.o. za apríl 2011 fiktívnu dodávateľskú faktúru (G. s.r.o.), nebolo úmyselným konaním obžalovaného a že ten nemal s uvedenými obchodmi nič spoločné, lebo tieto realizoval v mene obchodnej spoločnosti Z.-P. Z., s.r.o. O. M. pri skutku 1. Spolu s F. M. a pri skutkoch 2., 3. a 4. spolu s A. Z., pričom obžalovaný dal síce súhlas, aby si O. M. zrealizoval vlastné obchody, avšak po predchádzajúcom ubezpečení O. M., že sa bude jednať o obchody absolútne legálne, ktoré nemôže zrealizovať vzhľadom na svoju vtedajšiu situáciu. Obžalovaný uznával svoje zavinenie v tom, že až v čase daňových kontrol spoločnosti Z.-P. Z., s.r.o., príslušnému daňovému úradu dokladal faktúry, resp. zmluvy za okolnosti, že tieto mu pri jednotlivých daňových kontrolách doložil O. M., pritom sa jednalo v niektorých prípadoch už o parafované faktúry, resp. zmluvy a v niektorých prípadoch obžalovaný na odporúčanie O. M. tieto parafoval po jeho ubezpečení, že je všetko v poriadku, akurát že neboli doložené niektoré listiny, ktoré mali byť v účtovníctve spoločnosti Z.-P. Z. s.r.o.

Ako to vyplynulo z obsahu jeho vyjadrenia k odvolaniu krajského prokurátora, trval na svojich dôvodoch naďalej, keď takto prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že vypovedal už aj v priebehu daňovej kontroly totožne ako sa neskôr vyjadril v konaní pred súdom, jeho výpoveď v plnom rozsahu korešponduje s vykonaným dokazovaním, so všetkými listinami, výpoveďami svedkov, a z nich podľa obžalovaného jednoznačne vyplýva, že obžalovaný nemal žiadnu vedomosť o obchodoch, ktoré realizoval O. M. prostredníctvom spoločnosti Z.-P. Z. s.r.o. A. a jediným rozporom bola výpoveď svedka F. W., ktorý uviedol, že v rámci obchodnej činnosti so spoločnosťou Z.-P. Z. s.r.o. A. jednal s obžalovaným W.. Obžalovaný dodal, že jeho výpoveď nemožno vnímať v kontexte, že vedel o tom, že sa dopúšťa protiprávneho konania, ale je potrebné vnímať ju ako opísanie situácie, o ktorej mal vedomosť a ako vyjadrenie sa k skutočnostiam, o ktorých vedomosť nemal, a o ktorých sa dozvedel v priebehu daňových kontrol, resp. v samotnom trestnom konaní, pričom už v prípravnom konaní mali OČTK dôkazné zabezpečenú situáciu, z ktorej vyplývalo, že obžalovaný ani nemal vedomosť o obchodných transakciách, ktoré na účet spoločnosti Z.-P. Z. s.r.o. A. vykonával svedok O. M. (v niektorých prípadoch za participácie svojho brata F. M.) ako aj ďalšej osoby (svedok A. Z.). Podľa obžalovaného v tomto kontexte takto mala byť vnímaná aj skutočnosť, že svedkovia O. M. a jeho brat F. M. využili svoje právo a vo veci nevypovedali, hoci neboli v žiadnom príbuzenskom vzťahu s obžalovaným. Samotné OČTK napriek zabezpečenej dôkaznej situácii už v prípravnom konaní, nevniesli obvinenia voči žiadnym iným osobám a to aj napriek tomu, že samotné závery daňových kontrol, ktoré boli súčasťou vyšetrovacieho spisu poukazovali na fiktívnosť väčšiny z realizovaných obchodov, ktoré realizovali iné osoby ako obžalovaný. S odkazom na ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona, na čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odvolateľ viedol, že podľa jeho názoru s poukazom na okolnosti samotného prípadu, vzhľadom na osobné pomery páchatel'a, ako aj skutočnosť, že od spáchania posledného z dielčích skutkov uplynula doba viac ako desať rokov, má za to, že v prípade uznania viny, by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre neho neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti v jeho prípade dostačuje aj trest kratšieho trvania a teda možno mu uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom a jeho podmienený odklad. K tomu odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2010, sp. zn. 5To/14/2009. Obžalovaný poukazoval aj na to, že sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, má dva záznamy za porušenie pravidiel cestnej premávky, za ktoré mu boli uložené blokové pokuty a od spáchania uvedených skutkov sa nedopustil žiadnej ďalšej trestnej činnosti a vedie riadny život. Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie, alebo aby sám rozhodol a oslobodil ho spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom, pričom odvolanie krajského prokurátora navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Na základe takto podaných odvolaní postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, v zmysle ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší

rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a nezistiac také chyby, po vykonaní svojej prieskumnej povinnosti vo vzťahu k všetkým výrokom napadnutého rozsudku dospel k záveru, že odvolania obžalovaného i krajského prokurátora sú nedôvodné.

Je namieste uviesť, že každá strana trestného konania má právo hodnotiť vykonané dôkazy, no súd nie je týmto hodnotením viazaný. Súd nezávisle a nestranne pri hodnotení dôkazov aplikuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Pokiaľ obžalovaný A. W., ako to vyplýva z predloženého spisu, sa rozhodol k veci vyjadriť na hlavnom pojednávaní, a to až skutočne v závere vykonávania dôkazov, tak sa k trestnej činnosti napriek výsledkom vykonaného dokazovania nepriznal. Nemožno teda činiť záver, že by sa vykonanému dokazovaniu prispôbil. Obhajoval sa v podstate tým, že on s predmetnými obchodmi nemal vlastne nič spoločné, lebo ich dojednávali iné osoby, ktorým on dôveroval natoľko, že od nich preberal účtovné doklady, tieto nosil svojej účtovníčke a odtiaľ, po ich zaúčtovaní ich predložil ďalej daňovému úradu v rámci svojej povinnosti predkladať daňové priznanie. Konkrétne mal dohodu so svedkom O. M., že obžalovaný bude o všetkom dopredu vedieť a že mu O. M. poskytne pomoc s podnikaním využívajúc svoje kontakty, z čoho bude mať obžalovaný prospech vo výške 1% odmeny za vybavenie všetkých jeho obchodov a spolu to budú komunikovať s tým, že keď ho O. M. požiadal o otvorenie dvoch účtov v OTP Banke a UNI Credit Bank a žiadal dispozičné právo pre seba a svojho brata, tak s predmetnými účtami mohol disponovať aj obžalovaný. Ten však zároveň uviedol, že na tieto účty ani nepozrel. Obžalovaný zároveň potvrdil, že mu O. M. povedal, že jednou z podnikateľských aktivít, ktorou sa zaoberá je aj nákup - predaj poľnohospodárskych komodít, no on sa viac o to nezaujímal, aj keď sa s O. M. stretával a keď pri daňovej kontrole bol požiadaný o príslušné doklady, vo veci kontaktoval O. M., ktorý mu ich doniesol a keď po zistení výsledkov daňovej kontroly požiadal O. M. o ich vysvetlenie, tak sa uspokojil s ubezpečením od O. M., že všetko je v poriadku.

Obžalovaný priznal, že pečiatkou spol. Z.-P. Z., s.r.o. (ďalej len firma) disponoval len on a jeho manželka. To podľa súdu viedlo evidentne nasvedčuje tomu, že obžalovaný mal informácie o uskutočnených obchodoch, keďže ich musel ako konateľ podpísať a pečiatkou potvrdzovať.

Extrémna ľahostajnosť obžalovaného k povahe a obsahu dokladov predkladaných do účtovníctva firmy a následne daňovému úradu jednoznačne nasvedčuje úmyselnému vnútornému vzťahu obžalovaného k svojmu žalovanému konaniu, nasvedčuje zneužitiu funkcie konateľa a na úkor Slovenskej republiky získať neoprávnený prospech. Tomuto záveru nasvedčuje aj konanie obžalovaného po skutku, ktorým sa chcel zbaviť firmy, a teda aj dokladov s ňou spojených, keď potvrdil, že potom, čo došlo k problémom s daňovým úradom, od O. M. spolu s manželkou prevzali len doklady, ktoré súviseli s prevodom obchodných podielov firmy s tým, že ďalšie veci už porieši O. M. a nový majiteľ firmy, pričom obžalovaný ako reálne jediný výkonný konateľ firmy vedel len to, že firma bola prevádzaná, ako sa vyjadril, na nejakú ženu s maďarským menom, s ktorou sa nikdy nestretol. Vychádza potom naivnou a teda nehodnovnou obhajobou, že obžalovaný nemal inú možnosť len veriť O. M. a že ešte na začiatku problémov s daňovým úradom jednoducho nemal dôvod neveriť O. M., ktorý mu sľúbil, že vec vybaví a že o celej záležitosti sa dozvedel až po vznesení obvinenia. Nemožno prehliadnuť ani údaje vyplývajúce z jednotlivých zápisníc o ústnom pojednávaní v rámci daňovej kontroly, na ktorých sa za firmu zúčastnil práve a len obžalovaný, ktorý tvrdil, že firma v zdaňovacích obdobiach nemala ani splnomocneného zástupcu ani zamestnancov, že on ako konateľ kontrolovaného platiteľa účtovnú agendu viedol sám spolu so svedkyňou W. ako externým ekonómom spoločnosti, pričom O. M. spomínal len ako osobu, ktorá za jeho spoločnosť preberala tovar, ako osobu, ktorá mala na starosti obchod s dodávateľom G. fin services s.r.o. O. ako jeho zástupca, ktorý zabezpečoval prepravu tovaru a že viedol účtovníctvo s W.. Ide podľa odvolacieho súdu, o ďalšie z dôkazov, ktorými bolo preukázané výlučné a autonómne, nepochybne vedomé konanie obžalovaného za predmetnú firmu voči daňovému úradu, za firmu, ktorej bol jediným konateľom, v ktorom sa prejavilo slobodné rozhodnutie obžalovaného konať tak, ako je mu kladené za vinu v napadnutom rozsudku. Tomu nasvedčuje aj zistenie, že na týchto ústnych pojednávaniach pred

daňovým úradom neboli zo strany obžalovaného vznášané žiadne návrhy alebo námietky smerujúce k obsahu zápisníc.

Úmyslu obžalovaného ako páchatela nasvedčuje jeho vlastná výpoveď, že finančné presuny medzi firmou a spol. Y. boli uskutočnené len preto, aby sa zvýšil mesačný obrat firmy a že s obchodnými klientmi O. M., s ktorými prevádzkoval obchodnú činnosť, sa nikdy nestretol, nekomunikoval s nimi, ani im nevolal, pozná z nich iba A. Z., aj to len z videnia, obchody medzi sebou, že predmetne doklady podpísal preto, že mu ich doniesol O. M. a boli potrebné pre daňový úrad, že nevedel, čo znamenajú a že ich neskúmal, pričom faktúry za spol. G. mu tiež boli predložené O. M. a že ich podpísal. Nakoniec účelovosti konania obžalovaného nasvedčuje aj to, že firma bola vytvorená najprv na obchodovanie s internetovými telefónmi a počas konateľstva vo firme mala spoločnosť uzatvorenú zmluvu o servise reštauračných zariadení, na dodávku potravín do reštauračných zariadení, pričom žiadne iné obchody firma nevykonávala. Výpoveď svedkov A. S. a L. H. O. to len potvrdzuje. Nemala teda v účele obchodovať v zmysle obchodov uvedených v skutkovej vete. Pokiaľ ale z účtovných dokladov už len ich zbežným prezretím si musel všimnúť túto nezrovnalosť a nijako sa nezaujímal o ich hodnovernosť, keď ich predkladal do účtovníctva ako pravé a reálne, tiež to len nasvedčuje takému zavineniu, ktorý pre trestnú zodpovednosť predpokladá Trestný zákon pri predmetnej trestnej činnosti.

Tvrdenie obžalovaného o tom, že nemal vedomosti, že firma obchodovala s oceľovými konštrukciami, a že sa všetko dozvedel až pri šetrení danej trestnej veci, neobstojí vo vzťahu k výpovedi svedkyne O. W., ktorá za firmu prichádzala do styku iba s obžalovaným, pre firmu nevyhotovovala žiadne faktúry, ani prevodné príkazy na úhradu faktúr, len spracovávala účtovníctvo firmy a doklady pre účtovníctvo firmy jej boli predkladané iba obžalovaným, pričom ona nepodávala daňové priznania.

Z výpisu z obchodného registra vyplynulo, že obžalovaný A. W. bol konateľom spoločnosti Z.-P. Z., s.r.o., spoločne s manželkou Z. W. v období od 31.07.2010 do 28.03.2012, kedy sa konateľkou spoločnosti mala stať C. B. U. I. K.. Obžalovaného firma bola platiteľom DPH od registrácie 01.02.2010 do zrušenia registrácie 31.03.2013.

Z výpisu z obchodného registra ďalej vyplýva, že konateľom spoločnosti Z. H., spol. s.r.o. je od 10.03.2005 L. M. G., konateľom spoločnosti O., s.r.o. N. je od 22.06.2009 A. Z., konateľom spoločnosti Y. & Y. Z., s.r.o. N. bol od 20.12.2008 do 12.09.2012 F. W., konateľom spoločnosti G., s.r.o. O. bol od 26.05.2006 do 17.03.2011 F. M. a potom F. O., konateľmi spoločnosti Y., s.r.o. boli od 11.04.2008 do 25.01.2011 obžalovaný A. W. a jeho manželka Z. W. a potom H. G. a že konateľom spoločnosti C., s.r.o. (v súčasnosti spoločnosť B., s.r.o.) bol od 15.04.2009 do 13.10.2010 U. T. T..

Svedkovia L. U. O., L. M. G., A. Z., L. M. M. potvrdzovali, že za predmetnú firmu obžalovaného konali so svedkom O. M. ako zástupcom tejto firmy, že obžalovaného nepoznali a že k obchodom medzi ich firmami uvedenými v skutkovej vete a firmou obžalovaného došlo, čo vo výsledku potvrdzuje obžalobu.

Z účelovosti obhajoby obžalovaného, ktorý tvrdil, že svedka F. W. nepoznal usvedčuje svojou jednoznačnou výpoveďou tento svedok osobne. Ten tvrdil, že obžalovaného spoznal asi pred 12 až 15 rokmi, zoznámil ho s ním O. M., s firmou spolupracoval ako konateľ spol. Y. & Y. Z. na jednom obchodnom vzťahu, ktorý sa týkal dodania oceľových konštrukcií, keď išlo o jediný obchod s obžalovaným W., pričom dodávku oceľových konštrukcií mal na starosti obžalovaný osobne. Vo vzťahu k firme vystupovala k spol. Y. & Y. Z., s.r.o. ako objednávateľ tohto tovaru, za firmu konal výlučne s obžalovaným a obchodná činnosť medzi firmou a spol. Y. & Y. Z., s.r.o. skončila po uskutočnení obchodu. F firme obžalovaného boli spoločnosťou Y. & Y. Z., s.r.o. uhradené všetky faktúry.

Svedkovia O. a F. M. odmietli vypovedať. Nemohli byť k výpovedi nútení nezákonným spôsobom, pričom súd nemal žiadne zákonné prostriedky ovplyvňovať prokurátora v jeho rozhodnutí obžalovať konkrétnu osobu.

Svedok F. O. uviedol, že obžalovaného nepozná, že za spoločnosť G., s.r.o. O. nikdy nepodpisoval žiadne účtovné alebo daňové doklady, ktoré by zasielal na príslušný Daňový úrad v Poprade a nikdy nesplnomocnil inú fyzickú alebo právnickú osobu na zastupovanie spoločnosti G., s.r.o. O. alebo na obchodnú spoluprácu s firmou pri dodávkach obilnín alebo slnečnice. Jeho výpoveď potvrdzovala fingovanú povahu nerealizovaného obchodu spomínaného v skutkovej vete. Rovnako svedok potvrdil, že nepozná osobu obžalovaného A. W., ani osoby menom O. M., F. M. a A. Z., ale ani obchodnú

spoločnosť O., s.r.o. N. a jeho tvrdeniam korešpondovali aj výsledky znaleckých posudkov z odboru grafológie a písmoznalectva, ktoré potvrdili, že skúmané dokumenty nie sú podpísané jeho osobou a hodnovernosti jeho svedectvu nasvedčujú aj trestné oznámenia podané slovenským a českým justičným orgánom. Aj keď zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/2872 zo dňa 06.07.2017 a z jeho prílohy č. 1 zo dňa 06.06.2017 vyplýva, že na zabezpečených a vyššie uvedených porovnávacích materiáloch nemožno ani potvrdiť a ani vylúčiť, že ich podpísala osoba F. O., tak túto nejasnosť odstránil grafologický znalecký posudok O. F. G. na čl. 327 až 338 a na čl. 339 až 352, znalkyne z odboru písmoznalectva a psychológie písma, z ktorého vyplynulo, že na zápisniciach z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti G., s.r.o. O., na listine prítomných osôb z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti G., s.r.o. O., na vyhlásení o rozsahu splatenia vkladu spoločníka, na preberacom protokole o odovzdaní obchodných a účtovných kníh obchodnej spoločnosti G., s.r.o. O., na vyhlásení spoločníka - zakladateľa obchodnej spoločnosti G., s.r.o. O., na dodatku č. 6 k zakladateľskej listine o založení obchodnej spoločnosti G., s.r.o. O. nie je podpis F. O..

Ani o výške v skutkovej vete napadnutého rozsudku uvedených daňových nedoplatkov súd nemal pochybnosti. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný v 1. štvrťroku 2010 skrátil daň z pridanej hodnoty v celkovej výške 49.410,69 eur, ktorá tým nebola odvedená do štátneho rozpočtu SR, v 4. štvrťroku 2010 skrátil daň z pridanej hodnoty v celkovej výške 53.843,08 eur, ktorá tým nebola odvedená do štátneho rozpočtu SR, za zdaňovacie obdobie 1. štvrťrok 2011 skrátil daň z pridanej hodnoty v celkovej výške 281.894,64 eur, ktorá tým nebola odvedená do štátneho rozpočtu SR, za zdaňovacie obdobie mesiaca apríl 2011 skrátil aj daň z pridanej hodnoty v celkovej výške 183.847,40 eur, ktorá tak nebola odvedená do štátneho rozpočtu SR, čiže za zdaňovacie obdobia 1. štvrťrok 2010, 4. štvrťrok 2010, 1. štvrťrok 2011 a mesiac apríl 2011 ponížil daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty vo výške 568.995,81 eur.

Obhajobu obžalovaného považoval odvolací súd za účelovú, podanú s cieľom zbaviť sa trestnej zodpovednosti, obhajobu, ktorej súd neuveril, pretože neobstála pri hodnotení výpovede obžalovaného s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi.

Preukázanou skutočnosťou bolo, že práve obžalovaný ako konateľ firmy v rámci svojej povinnosti zabezpečovať riadne vedenie účtovníctva zhromažďoval predmetné účtovné doklady, rozhodoval teda, ktoré na zavedenie do účtovníctva predloží svojej účtovníčke W., ktorá ich spracovala a odovzdala ich obžalovanému, ktorý sám výlučne rozhodoval o ich zavedení do účtovníctva a o ich predložení daňovému úradu. Mal teda prehľad o druhu a výške obratu, realizácii dotknutých obchodov, teda prehľad o reálnych príjmoch a výdavkoch a teda aj o pravdivosti a úplnosti splnení daňových povinností. Pritom svedok W. potvrdzoval, že jednal výlučne s ním.

Odvolací súd považuje za úplne nedôveryhodné, že by sa obžalovaný pri takých objemoch obchodov a ich predmete slepo spoľahol na poctivosť M., či iných osôb, ktoré neboli konateľmi firmy aj preto, že pokiaľ by to bola pravda, nemal by dôvod zaujať pasívne stanovisko v trestnom konaní, keď presne vedel, že daňová kontrola odhalila konkrétne problémy, keď neprejavil žiaden záujem kontaktovať obchodných partnerov, ktorí sa za jeho firmu stretávali s osobou, s ktorou mal súkromnú dohodu o zabezpečovaní obchodných kontaktov O. M. a nepreveril si spoľahlivosť M. predkladaných dokladov. Pokiaľ sa obžalovaný cítil podvedený, tak nelogicky nepodal žiadne trestné oznámenie a len, ako v podstate tvrdí, sa spoľahol na hodnovernosť toho, čo mu predložil M.. Pritom mal právo disponovať so všetkými bankovými účtami firmy, a teda do nich nahliadať a zasahovať. Usvedčil sa teda aj výpoveďou, že on bol konateľom firmy a za spoločnosť konal O. M. na základe ich súkromnej dohody, v ktorej sa ale ani len nepokúšal zbaviť sa konateľských oprávnení vyplývajúcich mu zo zákona a teda akceptoval ich trvanie aj podobu spolupráce s O. M., že obžalovaný bude o všetkom dopredu vedieť a že spolu budú komunikovať a umožnil mu disponovať dvoma bankovými účtami firmy, a hoci obžalovaný ako konateľ s predmetnými účtami mohol disponovať, svoje právo, a vychádzajúc z povahy porušených konateľských povinností, vlastne aj povinnosť nijako nerealizoval, lebo ako tvrdí, ani len na ne nepozrel. Obžalovaný pritom sám uviedol, že až po zistení výsledkov daňovej kontroly požiadal O. M. o ich vysvetlenie i o to, aby mu dal všetky podklady, ktoré s tým súvisia, O. M. ho ubezpečil, že je všetko v poriadku, že keď bude nejaký problém, doklady mu prinesie a že bude reagovať aj na výzvy daňového úradu, no s daňovým úradom jednal len obžalovaný. Zostával štatutárom firmy, doklady do účtovníctva predkladal len on a

aj daňové priznanie za firmu podával on. Po daňových kontrolách sa zbavil firmy prevodom na jemu neznámu osobu, navyše za okolnosti, že prevod firmy na túto osobu zariadila iná osoba.

Z vykonaných dôkazov jednoznačne a bez pochybností vyplýva, že obžalovaný chcel odmenu od O. M., a že sa v skutočnosti nezaujímal o jeho činnosť v súvislosti s jeho firmou, čím úmyselne vytvoril priestor na to, aby došlo hoci aj k fingovaniu obchodov, či nezaevidovaniu realizovaných obchodov sprostredko-vávaných O. M. a osobami, ktoré sa na tom mohli podieľať, ktoré títo dojednávajú, vystupujúc ako osoby oprávnené konať za firmu obžalovaného ako jediného výkonného konateľa (aj keď formálne bola konateľkou aj manželka obžalovaného). Podstatné bolo to, že hoci mal doklady k realizovaným predmetným obchodom, účtovné doklady k nim, nenechal ich zaviesť do účtovníctva a tak v konečnom dôsledku ich pred daňovým úradom zatajil s evidentným motívom znížiť svoju daňovú povinnosť. On jediný totiž rozhodoval o tom, ktoré doklady z obchodov jeho firmy budú pred daňovým úradom priznané. Jednoznačne priamym úmyslom sledujúc zníženie svojej daňovej povinnosti na úkor Slovenskej republiky nezaúčtoval do evidencie DPH predmetné faktúry a následne v podanom daňovom priznaní DPH za sledované zdaňovacie obdobie, neoprávnene nepriznal daň na výstupe zo zatajených odberateľských faktúr, čím takto neoprávnene ponížil daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty a určených výškach aj skrátil daň z pridanej hodnoty, ktorá tým nebola odvedená do štátneho rozpočtu SR. Dokonca nielen pri obchodoch v tuzemsku, ale aj vo vzťahu k firme sídliacej v zahraničí v rozsahu uvedenom v skutkovej vete úmyselne neuviedol v daňovom priznaní DPH za príslušné zdaňovacie obdobie intrakomunitárne nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu, čím takto nezaplatil DPH z takto nadobudnutého tovaru v tuzemsku z iného členského štátu napriek svojej zákonnej povinnosti a takto neoprávnene nepriznal a nezaplatil DPH v určenej výške, čím ponížil daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty a v tejto výške aj skrátil daň z pridanej hodnoty, ktorá tým nebola odvedená do štátneho rozpočtu SR. Uplatnil si neoprávnene aj odpočet dane na vstupe zo zdaniteľného plnenia, ktoré nebolo uskutočnené a to z fiktívnych dodávateľských faktúr a takto si celkovo za uvedené zdaňovacie obdobie neoprávnene uplatnil odpočet dane z pridanej hodnoty na vstupe, zo zdaniteľného plnenia, ktoré nebolo uskutočnené, čo sa tiež podieľalo na tom, že vo výsledku skrátil daň, ako je uvedené v skutkovej vete. Zákonná daň tak jeho úmyselným protiprávnym konaním nebola odvedená do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. Priamym úmyslom so ziskuchtivým motívom nadobudnúť neoprávnený prospech na úkor Slovenskej republiky v rozsahu, obdobiach a za okolností uvedených v skutkovej vete výroku o vine ponížil daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty celkovo vo výške 568.995,81 eur a skrátil aj daň z pridanej hodnoty, ktorá tak nebola odvedená do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

Správnym, odôvodneným a zákonným je teda hodnotiaci záver súdu prvého stupňa, ktorým súhrn výpovedí svedkov M. M. R., O. W. O., O. W., L. M. G., L. U. O., F. W., O. O., O. S., A. Z., L. M. M., O. C., B. Y., C. B. U. I. K. a F. O., spolu s listinnými dôkazmi tvorili ucelenú reťaz priamych a nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností bolo možné vyvodiť záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, pretože ich úplnosť vytvorila v danej veci nevyhnutný základ princípov logického zhodnotenia všetkých dôkazov uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný ako jediný konateľ obchodnej spoločnosti spol. Z., s.r.o. predložil daňovému úradu predmetné daňové priznania, v ktorých tak ako jediná osoba oprávnená konať v takom rozsahu za túto obchodnú spoločnosť uviedol v predmetných obdobiach v podaných daňových priznaniach nepravdivé údaje, ktoré vo svojej podstate neodzrkadľovali skutočnosť, resp. skutočnú podnikateľskú činnosť tejto obchodnej spoločnosti, v súvislosti s ktorou mu vznikli daňové povinnosti. Nielen že zatajil obchodovanie s inými, vyššie uvedenými firmami nepredložením príslušných dokladov, ale aj nechal zaúčtovať fiktívne daňové doklady.

Z hľadiska subjektívnej stránky, teda aj odvolací súd považoval konanie obžalovaného A. W. ako konanie trestne zodpovednej osoby a ako konanie v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zákona, pretože obžalovaný svojím konaním chcel porušiť záujem chránený Trestným zákonom, vedel, že ho poruší takým výkonom svojich povinností konateľa obchodnej spoločnosti a ako je zrejmé z následku jeho konania, tento záujem aj porušil. V podrobnostiach uvedených v skutkovej vete tak spáchal zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona.

Podľa § 34 ods. 1, 4 Tr. zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 3 Tr. zákona, trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Ani pri výroku o treste zloženom z viacerých dielčích výrokoch nezistil odvolací súd také pochybenie súdu prvého stupňa, pre ktoré by bolo zákonné či odôvodnené zasahovať do napadnutého rozsudku. Všetky výroky v tomto smere boli dostatočne súdom prvého stupňa odôvodnené postupom podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, sú výsledkom zákonného postupu, a preto na ne odvolací súd v podrobnostiach odkazuje. Zároveň považuje, s ohľadom na povahu odvolacích dôvodov za potrebné dodať nasledovné skutočnosti.

Mnohosť skutkov páchaných za predmetné zdaňovacie obdobia a rozsah činu, kde uvedeným konaním obžalovaného bola skrátaná daň v celkovom rozsahu 568.995,81 eur, sú nepochybne skutočnosťami, ktoré vyžadujú trestný postih spojený až s obmedzením osobnej slobody po dobu viacerých rokov. Obžalovaný trestnú činnosť páchal rôznym i opakovaným spôsobom konania a zneužil svoje konateľské postavenie v predmetnej firme. Ako už bolo vyslovené, konal v priamom úmysle so ziskuchtivým motívom.

Konštatovať treba prevahu poľahčujúcej okolnosti v podobe vedenia riadneho života pred spáchaním trestného činu oproti neprítomnosti priťažujúcich okolností. Odvolací súd tak vidí aj priaznivé možnosti jeho nápravy, nakoľko od spáchania predmetnej trestnej činnosti nie sú poznatky, že by sa dopustil inej trestnej činnosti. Tomuto nasvedčujú aj pomery obžalovaného.

Pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona, je potrebné uviesť, že súd môže páchatelovi znížiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom, ak vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pri rozhodovaní o trestoch obvineným je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote, nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Primeranosť dĺžky trestného konania sa posudzuje vždy s prihliadnutím na skutkovú, právnu a procesnú zložitnosť veci, správanie štátnych orgánov a to, či na dĺžke trestného konania mal a ak áno, tak v akom rozsahu, podiel aj samotný obvinený.

Nemožno sa stotožniť s názorom krajského prokurátora, že by v trestnom konaní primeraná lehota jeho trvania začína plynúť až od vznesenia obvinenia, v danom prípade od 23.08.2017, pretože trestné konanie začína štandardne vydaním uznesenia o začatí trestného konania a orgány činné v trestnom konaní mali už od začatia trestného stíhania všetky zákonné prostriedky, aby v súlade s účelom trestného konania, teda čo najrýchlejším odhalením trestných činov a ich páchatelov, mohli tieto využiť. Najmä to platí v prípade, keď na samotnom začiatku trestného stíhania bola zrejma obchodná spoločnosť ako právnická osoba dôvodne podozrivá z daňového úniku, pričom bola identifikovateľná zodpovedná fyzická osoba, keďže pomerne jasným bolo už len z výsledkov daňových kontrol, že takou osobou pre potreby vznesenia obvinenia by mohla byť s vysokou mierou pravdepodobnosti práve osoba obžalovaného A. W..

Pokiaľ potom trestné stíhanie začalo už 16.02.2013, je nedostatočne odôvodnené, že trvalo až cca 4 a pol roka, kým došlo k vzneseniu obvinenia, pričom odvolací súd nezistil, že by vina za tento stav a viac ako 10 rokov trvanie trestného konania bola v prevažnej miere na obžalovanom.

Dĺžku trestného konania aj odvolací súd považuje za neodôvodnenú a neprímeranú, presahujúcu európsky limit, keď vzhľadom na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva dĺžku trvania trestného konania prevyšujúcu 6 rokov, je potrebné považovať za výnimočnú a v prípade absencie vý-

znamných dôvodov pre prekročenie tejto hranice nie je možné trestné stíhanie dlhšieho trvania tolerovať. Uvedený fakt, keďže je nepochybné, že dôvodom dĺžky trvania trestného konania neboli obštrukcie na strane obžalovaného, je významný aj z dôvodu, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a a slabne potreba jednak individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie (výchovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú). Neprimeranou dĺžkou trestného stíhania sa postupne vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatel'a a ukladaným trestom. Aj z týchto dôvodov je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom odškodnené.

Mimoriadne zníženie trestu o tri roky pod dolnú hranicu trestnej sadzby v rámci Trestným zákonom povoleného rozsahu je preto podľa názoru súdu v danom prípade konkrétnou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práv obžalovaného neprimeranou dĺžkou trestného konania, na ktorého dĺžke tento obžalovaný nemal významný vplyv.

Rozsah a zložitosť veci potom nebránila tomu, že aj odvolací súd zohľadnil neprimeranú dobu trvania predmetného trestného konania ako mimoriadnu okolnosť, ktorá viedla až k uloženiu trestu odňatia slobody na 4 roky ako trestu primeraného.

Na druhej strane obžalovaného ľahostajnosť nemôže byť mimoriadnou okolnosťou prípadu, pretože práve ňou si obžalovaný vytvoril prostriedky pre to, aby spáchal predmetný zločin. Ani jeho osobné pomery netvorí odôvodnený základ pre záver, že by mali povahu mimoriadnu. Vyššie uvedené úvahy viedli odvolací súd k záveru, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere vyššej ako 4 roky by bolo nad rámec primeraného, dostatočne individualizovaného trestu, ktorý je nevyhnutný na dosiahnutie individuálnej a generálnej prevencie.

Rozhodnutiu okresného súdu o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody niet čo vytknúť, a tak aj odvolací súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Správnou, odôvodnenou a zákonnou bola aj úvaha súdu prvého stupňa o uložení trestu zákazu činnosti a tak sa k nej odvolací súd pripája bez potreby ju na tomto mieste opakovať.

Možno teda uzavrieť, že po zhodnotení hľadísk uvedených v § 34 Tr. zákona aj odvolací súd dospel k záveru, že v súlade so záujmom na generálnej a individuálnej prevencii no i zásadou uvedenou v § 2 ods. 2 Tr. poriadku je trest uložený okresným súdom vo všetkých výrokoch plne odôvodnený, zákonný, primeraný a spravodlivý. Okresný súd zohľadnil, tak pri druhu ako aj výmere trestu odňatia slobody vrátane ďalších výrokov o treste, všetky všeobecné aj individuálne zásady platné pre ukládanie trestov a uložený trest zahrňujúci u každého z obžalovaných jeho jednotlivé výroky bol ukladaný v rámci zákonnej trestnej sadzby.

Nakoľko odvolací súd ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne dôvody pre to, aby niektorému z podaných odvolaní čo i len sčasti vyhovel, podané odvolania ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.